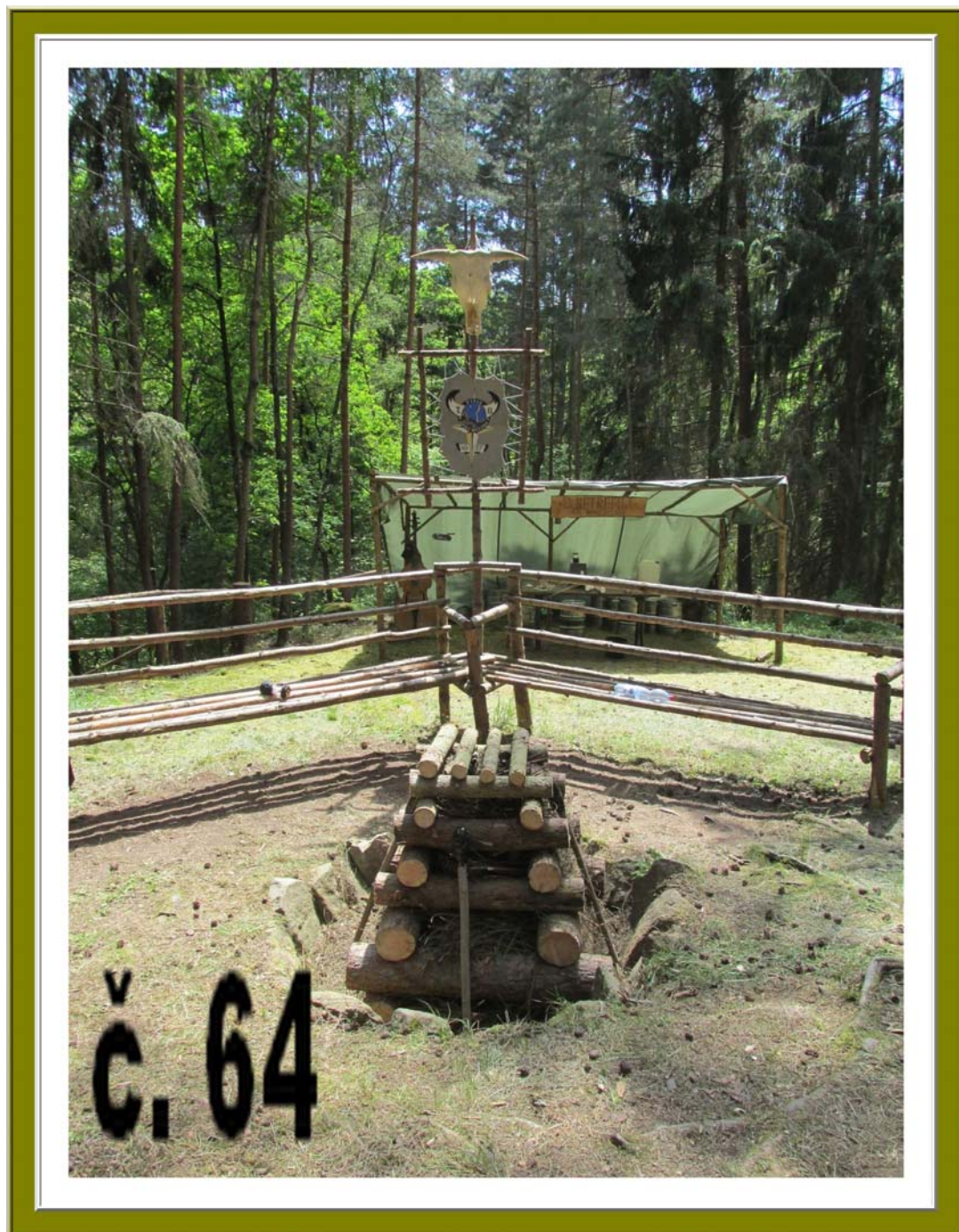
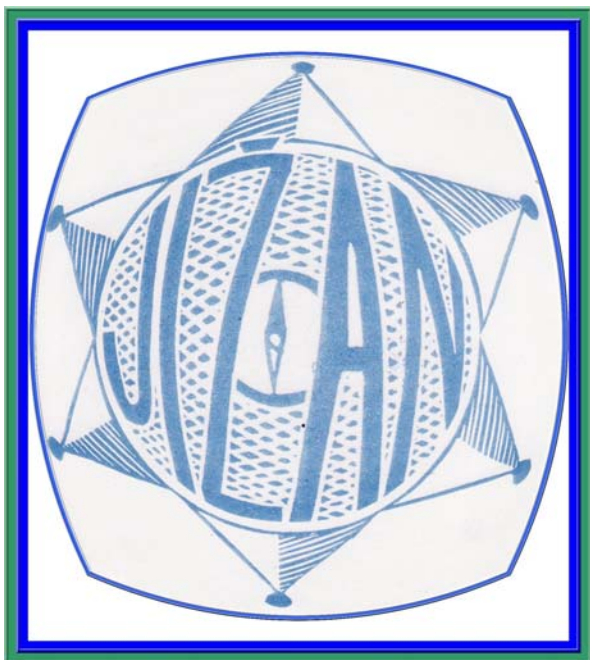

J I Ž A N

WEBOVÝ OBČASNÍK T.O. SATAN

www.jizan.wbs.cz

JIŽAN

Webový občasník T.O. Satan

www.jozinsatan.wbs.cz

www.jizan.wbs.cz

č.64 Červenec 2018

Ahoj, kamarádi!

Vida, právě čtete Jižana – a to je moc dobře. Vítáme vás tedy na stránkách našeho dalšího, nyní už letního, vydání. Je to už osm let co Jižan vychází v tomto novém formátu, který se, jak se zdá osvědčil, už podle toho, že od nás dále putuje po svých vlastních nevyzpytatelných cestičkách, o kterých nemáme ani tušení. Hádáme tak

alespoň podle toho, když se nám zpětnou vazbou ozývají zcela neznámí příznivci, kteří se k němu nějakým způsobem dostali. Ponejvíce tak, že jim ho přeposle někdo jiný. Za tu řádku let prošel i Jižan hezký kousíček cesty, ale aby tato metoda „valící se sněhové koule“, na níž se nabalují další a další vrstvy zájemců fungovala i nadále, od toho jste tu právě vy. Sami můžete její směr ovlivňovat a při tvorbě být rovnocennými partnery...

jen nebýt líní a pohodlní. To, co totiž občas vázne, je přísun aktuálních informací. A i když Cimrman tvrdil, že psát pozdě je heslem seriózní žurnalistiky, přeci jen to snižuje efektivnost práce. Snažíme se s časem držet krok, přicházet s novými nápady a neopakovat jen vyčpělá klišé, ale ta vazba mezi námi přeci jen tu a tam zaskřípe. Na druhé straně dělat Jižana je přísně o dobrovolnosti, i když práce na něm má

taky jednu velkou nevýhodu. Trochu nemile nás totiž vždycky překvapí, jak rychle plyne čas. Vyrukujeme s jedním číslem a už je nejvyšší čas začít pracovat na dalším...

Psát úvodníky nebývá lehké a snadné. Problém je v tom na co se zaměřit a pak... každý už se chce pobavit a nezdržovat se předcházejícím a tak se

mnohdy předmluvy přeskakují a nečtou, v lepším případě se nechávají na potom. Jiní už ale nebudeme a tak jako vždy i nyní se vám pokusíme vnutit náš názor na právě probíhající roční období a dění kolem něj. Tady je.

Máme za sebou letní slunovrat s nejdelším dnem v roce, s nejvíce světlem a tma, která byla dosud na ústupu, začíná (i když pomaloučku) zase protahovat svá křídla. Dorazily měsíce prázdnin, lesních plodů a vyhrátých luk, holky nosí poloprůsvitné letní sukně, tkají věnce z květin a chodí naboso. Přímo ideální čas jako stvořený pro toulky přírodou, výpravy a vandry k řekám a do lesů a to jak těch kratičkých, směřujíc tak říkajíc pouze za humna, tak i těch náročnějších, u nichž počet zdoláných kilometrů představují

úctyhodné vícemístné číslovky. Kilometry, které nás vedou do „nikam“, ale na nichž je nám čas cizí veličinou a cíl vlastně také lhostejný. Ideální měsíce k tomu, pozorovat jak planou umírající západy slunce, jejichž šarlatové stíny tak krásně krvácejí na dlouhých a zubatých hřebenech skal. A což teprve když je nebe bez mraků a předvádí se noční obloha plná zářivých hvězd? V lese, jo v lese, na jehličí kvete vřes a neméně důležité je i to, že je to čas dozrávání ječmene a chmele (vždyť stejně tak jako jsme národem vodáků a trampů, jsme i národem náruživých pivařů)! Příroda je v červenci přeplněná jak sýpky na podzim, jak srdce milujících, doslova praská ve švech, kypí a přetéká jak kouzelný hrneček... a všechno to bzučení, pípání, kukání, cvrkot i štěkot... a nad

posečenou trávou měnící se ve voňavé seno motýli všech letních generací... anebo bouřky – ty jsou přece také krásné. Vždyť červenec je přece Měsíc hromů? Taková bouřka, to je řádění všech živlů, kdy blesky doprovází očištný déšť. Vůbec to není hněv bohů, jak se dříve myslívalo, žádné mávání Thorovým kladivem, či vrhání Diovyh blesků. Ani si to neuvědomíte, ale taková letní bouřka vám přinese nejen osvěžení, ale nabije vás i novou energií. A je sakra nutné sypat do sebe

všechny ty letní vitamíny. Žijeme přece ve světě, kde se nemůžeme vyhnout civilizačním vlivům a v létě je přece jen snažší tu životní energii přijímat. Začalo to v moc dávnu, ale na konec července a začátek srpna připadá i dávný keltský svátek Lughnasadh (volně přeloženo něco jako svátky chleba a piva). Byl oslavou sklizně a matky přírody, léta i samotného života. A jako každý keltský svátek, ani on se neobešel bez ohně. Dnes tak činí i trampové.

Obliba léta je neoddiskutovatelnou skutečností, byť snad s negativním dopadem toho, že spousta pracujících už má volno a houfně se přesunují z měst ven. V nás je tento divný pud zažrán celoročně, ovšem na rozdíl od mastňáků a astrachánů se umíme (pravda, ty výjimky vadící nám samotným se přece jen také najdou) venku chovat a zbytečně přírodu nezatěžujeme. Náš pobyt v ní je něco

docela jiného...

Říká se, že s přicházejícími roky je čím dál méně toho, co člověk nepoznal, že je vše zmapováno a popsáno, že ubývá radosti, sil a zbývá už jen nuda všedních dní. Blbost! Jdeme, jdeme, jdeme... a stále je co objevovat a o čem snít. Náš život se skládá z dálek a směrů, stačí jenom najít odvahu k rozhodujícímu skoku ke hvězdám! Tahle naše cesta konec nemá! My

nepotřebujeme kempy vybavené elektrickými zásuvkami, USB přípojkami a WiFinou. My tu krásu nacházíme i v malých, romantických večerních ohničkách, v magických hospůdkách, všude tam kde kráčely dějiny trampingu a vlastně s našimi kroky kráčí stále dál. Je to už 100 let co vyrážíme z měst ven, za přírodou, za našimi písničkami, 100 let a na všech stranách vidíme, že přese všechno tramping stále žije! Někoho vítají

zalesněné stráně s chatami, jiné jen staré sruby či dobře ukryté kempy, kde najdete jen ohniště a pár klád na posezení, další to táhne k řekám, kde se bohužel voda stále více a více schovává. A tak jen doufejme, že nás to správné letní počasí (včetně těch občasných dešťů!) bude doprovázet i dalšími týdny, že nadále budou znít stovky známých i méně známých písniček a přibudou hromady nových zápisů do kronik a cancáků. A pamatujte – pobyt v lesích nejenže přispívá k odstranění psychických problémů, ale určitě je i lepší než nějaké to hopsání v tělocvičně. Tak Ahoj ve stopě!

KAMARÁDI...

Přestože šerif Kost'a odešel na věčný vandr, osada **T.O. Toulavý srdce funguje dále**. Nového šerifa Milana určil už Kost'a, jeho zástupce je kamarád Maralík.

Budeme rádi když budete i nadále posílat zvadla na potlachy nebo jiné akce. Máme zastoupení i v nejmenší omladině, kterou to moc baví a již jsme s nimi některé potlachy a vandry absolvovali. Tento email (karelfremund@seznam.cz) je pořád platný, nebude se ani měnit ani rušit...

Potlach T.O. Toulavý srdce bude jako každoročně poslední víkend v září, tj. 28.9. (svátek Sv. Václava) – 30.9. Zvadla pošleme. Kost'a nechtěl aby osada skončila a tak plníme jeho přání a dál se snažíme. Dejte si na jeho památku pivo.

Za osadu – Dana

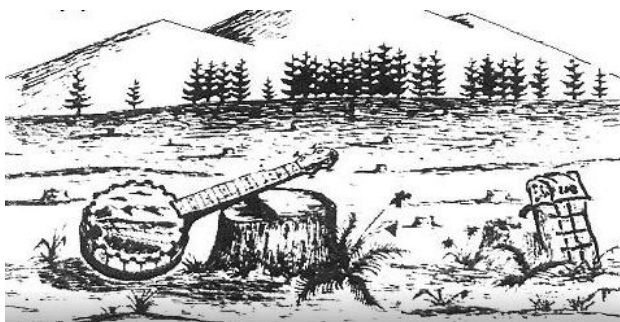
BŮH JE V ....

Tak jak to vlastně bylo s tou Boží tvorbou? Myslím, že kdyby bylo, mohlo to asi vypadat nějak takto:

První byl Bůh, nikoliv světlo, pak stvořil dny, aby si mohl užívat dnešek, vzpomínat na včerejšek a těšit se na zítřek. Teprve druhý den pak nějaké to světlo, aby se neřeklo, že nic nedělá a k tomu přidal ještě pár drobností, aby měl vůbec po čem chodit a kde spát. To, že vymyslel spaní, to byl další parádní nápad... a tak nějak podobně ten den pokračoval a pak šel zase spát. Třetí den, ještě v ranním rozmaru, stvořil přírodu. Dalo mu to co proto a protože si myslel, že to s tou prací přehání, lehnul si to napravit. A aby nezahálel stvořil čtvrtého dne les, kde mohl odpočívat a radovat se z krás svého díla. Radost... to byl mimochodem také parádní výmysl. Pátého dne stvořil řeky a rázem měl

zasejc z něčeho radost, to když se mohl dívat jak tečou krajem. Šestého dne pak Bůh stvořil vůně a oheň a byl radostí z nových prožitků tak omámen, až byl možná zmámen a šel to pro jistotu zaspat. Pokračujíc ve své veselé tvořivosti stvořil Bůh sedmého dne vánek a oblohu a zase se měl z čeho radovat...

Osmého dne pak stvořil trappera, kterému daroval svůj sen. Ten, vidouc to, zavýskl a vyrazil do lesů, kde začal tvořit svět svůj. Cítil v prstech svou sílu, očima se díval na tu obrovskou krásu světa, nosem čichal omamnou vůni svobody i ohňů dým, chutí poznával lahodu plodů země a sluchem naslouchal všemu kolem sebe. Bůh v něm pak našel takové zalíbení, že byli pořád spolu o všem se radili a snili o budoucnosti. Pouze JEDNOU nechal trapper Boha samotného (snad šel zrovna pro dříví na oheň, či se porozhlédnout po houbách, kdo ví) a Bůh v tu chvíli stvořil člověka. A když si pak zděšeně uvědomil, co že to vlastně učinil, ze zlosti mu stvořil ještě ženu. Trapper pak utekl do lesů a on sám se zahanbeně odebral někam nahoru. Ale protože nemůže být sám, občas se vrací na zem v podobě jednoho z mnoha toulavých človíčků, co se právě pachtí po cestách krajem. A tak dávejte pozor, když nějakého podobného tuláka potkáte! Možná to není jen kamarád, ale samotný Bůh... což je ale vlastně stejné.

Mamut

SLUNCE KONTRA NOTOBRANÍ

Slunečné, doslova letní počasí konkurovalo o předposlední dubnové sobotě letošnímu **JARNÍMU NOTOBRANÍ**, které se jako obvykle konalo v boršovském kempu Na poslední štaci, ale přesto se zdejší hospůdka v daném podvečerním čase úspěšně zaplnila.

Nesporným lákadlem byla totiž slibovaná plná náruč skvělé muziky v podání hostujícího dua Tornádo – Iveta a Marcellina, píseckého Kouře (Šaman a Baryk) s TV (což znamená nikoliv televizi, ale Tomáše a Velitele) a v neposlední řadě také domácí Zlaté řeky. Poslechnout si zmíněné formace, ale i si s nimi zazpívat známé písničky přijeli lidičky hlavně z jihočeské metropole a blízkého okolí, ale nechyběli ani přesporní trampíci a dokonce i ze zámoří.

Večer v tónech se vybarvil do báječné pohody a utekl jako voda. Než se kdo nadál, byla tady půlnoc a mnohým se ještě zdaleka ani domů nechtělo. Snad je vyhlídka na zpěvavě příště byla malou náplastí na posmutnělé loučení. Tak zbývá jen doufat, že další setkání s písničkou a muzikanty bude co nejdříve.....

(h)

KDYŽ SEVER VÁLČIL S JIHEM

odehrávající se paradoxně na lukách jihočeských Blat, nedaleko Kubatova pomníku u Zbudova. Jakožto zástupci Jižana jsme u toho pochopitelně nemohli

tří Jihočechy zúčastníci se tohoto konfliktu, známého též jako Sever proti Jihu, pod federálními prapory. Proč právě Blata? Ve stručnosti lze říci: „Vždycky, když se někde něco děje, Češi jsou u toho“. Bez nadsázky

Salvy a mračna dýmu z replik historických předovek, dusot kopyt kavalerie, jekot útočících vojáků i sténání zraněných, to vše doprovázelo rekonstrukci historické bitvy z období americké občanské války,

chybět.....

Dobrovolníci, představující vojáky Unie z I. Illinois Cavalry Regimentu i konfederovaní z 19. rg. Virginia Infantry se tu 28.4. 2018 sešli k akci pod názvem Blata 2018, pořádané jako vzpomínka na

Lze konstatovat, že se po svém přistěhování do nové vlasti zúčastnili všech důležitých bitev (celkově se hovoří o aktivní účasti asi 400 krajanů) a to na obou stranách. Asi pro ně bylo dost těžké se v té době rozhodovat, k jaké straně se přiklonit. Hodně jich např. sloužilo ve Waulově Texasské legii, jiní dali přednost uniformě modré. Máme u nás

milovníky historie prvo i druhoválečné, dob Napoleonských, Sedmileté války, spolky historického šermu a pochopitelně i éry, kdy Johnny Reb válčil se strýčkem Samem. A tak

pojata jako vzpomínka na ně. Dodáme ještě, že celé „bitvě“ předcházela navíc slavnostní akce s odhalením pamětní desky

spolutábořících? Nebo seznámit se s výzbrojí i výstrojí a v neposlední řadě i s bojovou taktikou? Nešlo než obdivovat preciznost a nadšení, s jakým se věnují

protože tři vojáci sloužící u 9. illinoiského pluku pocházeli z jižních Čech – Matyáš Skoblík z Pohorské vsi, Vojtěch G. Pinter z Vodňan a Jakub Kakuška právě z nedalekého Poděřišť – byla celá akce

v rodné vsi posledně jmenovaného. Velký byl i zájem laické veřejnosti. Vždyť kde jinde byste spatřili tábory obou zneprátelených stran zde svorně a v poklidu

svému náročnému a nákladnému koníčku – vždyť to není jen hraní na vojáky, ale dbá se na přesnou dobovou autentičnost... A celé to zajímavé odpoledne pak zakončil koncert dalších jihočeských patriotů – Luňáčků z Týna n. Vltavou.

Jožin

ČTYŘICÍTKA V NOTÁCH

Už celé čtyři desítky let se na pódiih setkáváme s českobudějovickou folkovou kapelou Nezmaři, kteří se víceméně hlásí i k tramskému společenství. Ke zmíněnému výročí připravili Nezmaři v květnu mimořádný, hojně navštívený koncert na domácí půdě v DK Metropol.

Program, zahájený presidentskou fanfárou a proslovem presidenta Pavla Zajíce na promítacím plátně, se protáhl na čtyři hodiny. Jubilanti přizvali na pódium všechny dosud žijící členy kapely, kteří si připomněli nějakou z nezmarských písniček, doprovázenou promítanými fotografiemi z let dávno minulých, a následně i ukázkou ze

ze svého současného repertoáru. V této souvislosti zde figurují jména Luboše Hrdličky, Zdeňka Svobody, Jardy Matějů, Pavlíny Jíšové, Moniky Vodičkové, Lenky Slabé a nechyběl ani Miki Ryvola. Nezmarskou čtyřicítku mohli přítomní zapít speciálním pivem z pivovaru Antoš ve Slaném, které

se čepovalo v předsálí. K ochutnání byla různě stupňovitá piva se jmény Pavla Zajíce, Šárky Benetkové nebo Nezmarské jubilejní. Vtipným a nečekaným překvapením byl dar jednoho ze sponzorů v podobě čtyřiceti kilogramů Babiččiných nudlí, které proslavila recesistická Jimova reklama. Na pódium je přivezla na trakaři babička v kroji.

Druhou polovinu koncertu zahájily populární filmové melodie a klasika v podání kvarteta ze Symfonického orchestru Českého rozhlasu, kteří pak pokračovali společně s Nezmary s písničkami z repertoáru Nezmarů. Finále jako obvykle patřilo společnému vystoupení všech účinkujících, ale samozřejmě i přídavekům, které si publikum vynutilo potleskem vestoje.

Hanka Hosnedlová

POTLACH T.O. MAWIES

O druhém květnovém víkendu jsem zavítal na Kašperskohorsko, na potlach německé osady

Mawies s českými kořeny, kde jsem si konečně mohl fyzicky podat ruku s Lukem a rovněž tak s německým Mourou a taky

s Mírou z Černé perly, ale i s dalšími kamarády z různých koutů Čech, Německa, Švýcarska a dokonce až z Kanady a z Austrálie! Tohle tramské setkání se uskutečnilo na pěkném, poměrně utajeném místě v údolí Opolenského potoka. Já vím, že všechno muselo být dopředu ze známosti

domluvené, ale stejně – pořádat potlach v přírodním parku, ti už chce přece jen trochu té kuráže a alespoň palec silnou hroší kůži! Ale tímhle obojím šerif Mořic léta oplývá.

No řekněte, co jiného byste mohli čekat od kluka, který v „čtyřicátom pátom“ vítal na plzeňském náměstí

„ty kluky v parkách,“ ve dvanácti vyrazil na svůj první čundr s osadou Oregon, boxoval, střílel, rozhodl se emigrovat a nejdříve sám a pak (po r. 1989) se svým bráchou Boženou objel takřka celý svět? Mořic prostě UMÍÍÍ !!!!!

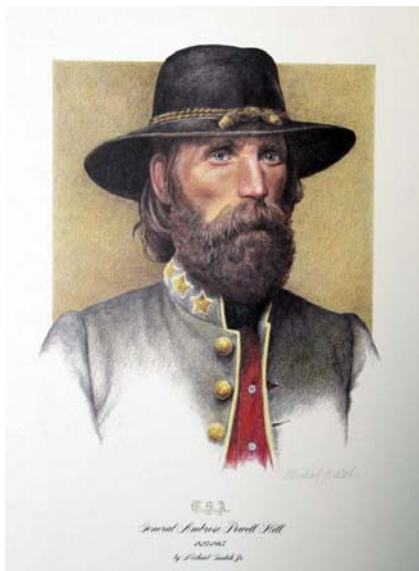
Čára

GENERÁLOVÉ V ŠEDÉ

Občanská válka v USA byla nepochybně jedním z nejdůležitějších konfliktů 19. století, který ve svých důsledcích přetvořil zaostávající USA ve světovou velmoc. Dodnes tato

doba rezonuje v tamní společnosti. Přitahuje pozornost laiků i odborníků už jen tím, že v ní zahynulo nejvíce Američanů (600 000), což dokázaly nejkrvavější boje jichž se USA zúčastnily. Dnes se stala i určitým druhem folklóru, při němž se např. rekonstruuji jednotlivé bitvy i celá tažení. V urputných bojích Severu proti Jihu utrpěly krvavé ztráty obě strany. My, díky našemu koníčku, jehož evokuje už sám název občasníku – Jižan – budeme opět v následujících sériích článků věnovat více pozornosti tak trochu

opomíjeným generálům Konfederace, zahynuvších na bojištích. Už několikrát jsme napsali, že mezi nimi byli jak talentovaní vojevůdci, tak beznadějní fušeři, ale tak tomu bylo i u federálů. Nicméně, svůj život na oltář vlasti jich položilo 73 a tak si zkusme připomenout jak žili, jak bojovali i jak zemřeli. Byli to muži, kteří jen neloupali buráky, ale aktivně se podíleli na psaní historie jejíž chod se pokoušeli ovlivnit. Jedním takovým byl i A. P. HILL.

Narodil se 9.11. 1825 ve virginském Culpeperu. Jako mnohý z tehdejších dobře situovaných mladých mužů toužících sloužit své vlasti nastoupil studium ve West Pointu, kde graduoval v r. 1847. Nastoupil službu u dělostřelectva a jako mnozí jeho vrstevníci začal vzápětí bojovat ve válce proti Mexicu. Spojené státy tenkrát z bývalé španělské kolonie uhryzly pěknou část půdy.

Mírovými smlouvami si přivlastnily Texas, Nové Mexico, Kalifornii, Arizonu... Nedá se ale říci, že by tímto konfliktem utichly vášně a vše se vrátilo do mírových kolejí právě naopak. Na jihu už to všechno vřelo a ve vzduchu už byl cítit zárodek daleko většího problému, vrcholícího odtržením jižních států od Unie. Také Hill se v r. 1861 přidává ke Konfederaci a jelikož už je svým způsobem válečným veteránem, je jmenován nadporučíkem a záhy pak převzal velení 13. virginského pěšího pluku. Na velitelských postech rychle postupoval a už po první bitvě u Bull Runu byl povýšen na brigádního generála.

Po vzniku armády Severní Virginie se stává jedním z hlavních velitelů a zůstává v ní až do konce. Osobně sloužil pod generálem Jacksonem, ale mezi oběma bohužel panovaly dost napjaté vztahy. Hill byl osobně i dosti bohatý a přesto jej richmondská smetánka odmítala. Ve společnosti, kterou tolik miloval, nikdy nezískal takové místo, jaké by si zasloužil. Z funkce velitele brigády byl povýšen na velitele jedné z Longstreetových divízi a sklízel poměrně úspěchy. V r. 1862 bojoval v bitvách u Yorktownu, kde to sice jihu moc nevyšlo, ale o pár dní později si spravil chuť u Williamsburgu. Úspěšný byl i v druhé

bitvě u Bull Runu (Mannassas) i Antietamu a v další Sedmidenní bitvě kolem

Richmondu velel lehké divizi (Light divizion) armády Severní Virginie, která tento přívlastek nosila pro svou

schopnost rychlých přesunů. Se svými pluky se bije i u Cedar Mountain a na čas se mu daří obsadit Harpers Ferry s federální zbrojnicí. Záhy se stal nesmírně populárním a známým je i díky svému zvyku oblékat si v den bitvy červenou košili. Vyznamenal se i skvěle načasovanými protiútoky u Antietamu a Fredericksburgu. U Chancellorsville spolu s Jacksonem spolupracoval na slavném obchvatu severánského křídla a po Jacksonově smrtelném zranění střelou vlastního vojáka převzal velení Stuartova sboru, když tento se provizorně rychle ujímá uprázdněného velitelského postu.

Jako velitel divize sklízel A.P. Hill úspěchy. Po Jacksonově smrti byl hned povýšen na generálporučíka a s tím dostal i velení nad nově vzniklým III. armádním sborem během Leeovy invaze na sever v r. 1863. Sedmatřicetiletému generálovi tak rovněž připadl úkol velet další části jednotek, které původně spadaly pod pravomoci Stonewalla Jacksona.

Hill byl odvážný, to ano, ale jako velitel sboru se necítil dvakrát jistý v kramflecích, o čemž svědčí i některé jeho taktické chyby, např. u Gettysburgu. Nebyl už tolik úspěšný, nebyl si jistý a začal dělat chyby. Jako velitel III. sboru začal být značně náladový, svým špatným náladám dává častý průchod, cizí mu nahání vztek a zádumčivost a mnohdy se dostává do konfliktu s nadřízenými. Je očividné, jak si válka začala vybírat svou

daň na jeho psychice. Přesto všechno mu nelze upřít schopnosti a mohl by z něj být vynikající voják, a někdy se tak i projevuje, ale nerad se podřizoval rozkazům a často byl bez zjevného důvodu nemocný. Přesto si ho Lee i nadále vážil a považoval ho za jednoho ze svých nejschopnějších generálů. Přesto nejsou jeho činy dodnes docela doceněny. Všeobecně byl ale považován za jednoho z nejschopnějších divizních velitelů na obou stranách konfliktu.

U Gettysburgu se tedy moc nevyznamenal. Když měl velet armádnímu sboru, zase jej sklátila záhadná nemoc. Stejně tak je tomu u Bristone Station, kde tím částečně zavinil porážku rebelů... a u Wildererness musí jeho velení převzít sám Lee. Hill na čas odstoupil z funkce, ale nakonec se k velení znovu vrátil v misích u North Anny a Cold Harbouru a v samém závěru války se podílel i na velení v obleženém Petersburgu. V kritických okamžicích dne 2.4. 1865, během útoku federálů na opevnění u Five Forks, jeho život ukončil ostřelovač John W. Mauck. Ten zahlédl na valech osamělou postavu a na první pohled mu bylo jasné, že jde o vysokého štábního důstojníka. Zkusil tedy štěstí – neváhal, vystřelil a ani netušil, že se mu před samým koncem války podařilo zabít populárního A.P. Hilla. Stalo se tak pouhých pět dní před uzavřením příměří, před Leeovou kapitulací u Appomatoxu.

Generálporučík Hill vždy říkával své ženě, že si nepřeje vidět a zažít pád Konfederace. Tato tužba se mu tedy splnila. Dnes je pochován pod svým pomníkem na hřbitově v Richmondu....

Jožin

PŮLSTOLETÍ NA PÓDIU S PÍSNÍČKOU

Už padesát let se folková legenda a českobudějovický rodák Pavel Žalman Lohonka pohybuje na prknech, co znamenají svět. A tomuto nevšednímu jubileu vyhradil celý letošní rok. K dané příležitosti připravil, společně s přáteli, řadu zajímavých počinů.

Ačkoliv Žalman tvrdí, že nerad bilancuje, hned první z akcí takovým příjemným ohlédnutím do minulosti přece jen je. Jedná se o film s romantickým názvem *NASLOUCHÁNÍ TICHU ZEMĚ*, natočený s Českou televizí. Jde o hraný dokument v délce 80 minut, který mapuje Žalmanovu cestu za písničkou a představuje i všechny jeho bývalé i nynější spoluhráče, zpěvačky, zvukaře... Použity jsou i chronologicky řazené archivní ukázky z dřívějších filmových i zvukových nahrávek,

záběry ze Žalmanova rodiště v Pohůrce u Českých Budějovic i z jeho nynějšího tvůrčího zázemí na chatě apod. Žalmanův muzikantský portrét dokreslují svými slovy i další osobnosti hereckého a hudebního světa, jako Jiří Suchý, Marek Eben, Miloslav Donutil,

Karel Roden, Jiří Černý, Jiří Pavlica a řada dalších. Na televizních obrazovkách by se měl tento snímek objevit zhruba v listopadu, ale do kin přijde již v nejbližší době. Kromě toho bude k dispozici na DVD a v některých městech bude i součástí Žalmanových jubilejních koncertů, včetně Českých Budějovic.

Dalším krokem je speciální dvojalbum. První deska s 19 songy pod názvem *Písně deštěm obrané* se vrací ke starším a oblíbeným Žalmanovým písničkám, natočeným s původní i současným Spolem. Druhá deska je věnovaná Jiřímu Suchému a Jitce Molavcové a tvoří ji 11 písniček nahraných s big-bandem v džezových aranžích Radima Sládka. Jmenuje se *Zavěšený kafe* a bude se křtít v pražském Semaforu.

Chybět nebude ani kniha – přesněji řečeno reprezentativní zpěvník se zhruba 180

písničkami z tvůrčí Žalmanovy dílny, od ranného období, přes pseudolidovky až po věci ze současné doby. A vynechány nejsou ani písničky poplatné Žalmanovu trampskému mládí. Doprovází je dokumentární fotografie. Ale Žalmana můžete také slyšet na vlnách českobudějovického rozhlasu v pořadu Pavlína Jíšové. Tenhle cyklus běží celý rok a v každém uslyšíte jednu Žalmanovu písničku a jeho vyprávění o tom jak a proč vznikla, či jaká příhoda se k ní váže. Jubilejní koncertní šňůra naplno vypukla sice už v květnu, ale potrvá až do listopadu.

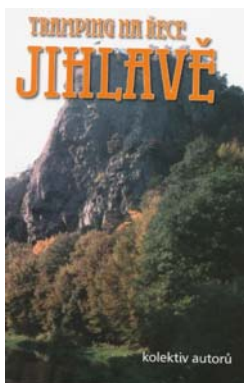
Kulturní sondy

„Rozhodně nehodlám sedět na lavičce a krmit holuby,“ tvrdí Žalman. „Cítím se zdrav jak fyzicky, tak psychicky, pořád mám rád muziku, pořád mám inspiraci k novým písničkám a snahu jít dál. Odmítám přešlapovat na místě a těžit z minulosti, stále mě to nutí hledat nové a nové podněty, nové cesty... A dokud mne budou lidi poslouchat, tak budu i hrát....“

Hanhos

VŠEM KAMARÁDŮM

Je to již deset let, co kolektiv autorů vydal knihu *TRAMPING NA ŘECE JIHLAVĚ*. Byl to jistě dobrý počín, o němž snilo mnoho pismáků i trampská veřejnost. Svědčí o tom i úplně vyprodaný náklad 1 500 výtisků. Zájem veřejnosti stále trvá, a tak jsme se rozhodli, že učiníme kroky k reedici (druhému vydání) této knihy. Při této příležitosti by bylo vhodné drobné nedostatky, nepřesnosti, ale i skutečnosti, které se za těch deset let ve vašich osadách udály, jakož i informace o dalších osadách, jež se do 1. vydání nedostaly, domoviny, vlajky, fotky apod. do nového vydání doplnit. Aby ta „dvojka“ byla ještě lepší než prvotina. Proto se na vás všechny obracíme: pomozte, zavzpomínejte, zeptejte se, porovnejte

s kronikami a napište nám. Je to kniha o vás a pro vás. Pojd'me společně udělat dílko, které bude stát za to! Uzávěrka informací před předáním grafikovi do **1. srpna 2018**.

My se mezitím pokusíme zajistit dostatečné finanční prostředky, aby třeba už na vánoce mohla být kniha připravena k distribuci. Pokud cítíte, že máte možnost se na projektu finančně či jinak podílet, budeme rádi za jakoukoliv podporu (obratem sdělíme smluvní podmínky). Se zalomeným palcem za kolektiv autorů:

Jiřča (Jiří Křenovský, tel. 603 856 555, jitrca6@seznam.cz) pro oblast Jihlavsko
Pavlušák (Pavel Mühlandel, tel. 737 294 630, pavlusak.ji@seznam.cz) pro Jihlavsko
Kinda (Karel Svoboda) pro Třebíčsko
Drobek (Igor Kučera, tel. 721 382 360) pro Ivančicko

A JAK V ZAHRANIČÍ...?

guláš, Janka koláče, Alenka fašírku. Vyšlo nádherné počasie. Kamaráti prišli od Prešova až po Prahu. Dobrá partia

Byla vyhlášena T.O. Čierny potok z Bánoviec nad Bebravou. Pri odchode v nedelu kamaráti d'akovali za pekný potlach a tēšia se na ďalšie stretnutie s nami....

...zasielame pár fotiek z májového ohňa a 45. výročí T.O. DURANGO. Už od čtvrtka sa schádzali prví kamaráti Grizli, Julko, Medved', Leo a začínajú sa prípravy. V piatok varí Lofaj fazulovku, v sobotu

muzikantov, zišlo sa asi 80 kamarátov.

ŠUGA

JAK SPÍ TRAMPOVÉ?

Aneb v lese od jedné do šesti

Jdu spát v jednu od ohně a cítím se náramně

Hledat bivak přijde draze, baterku jsem nechal v Praze.

Když v půl druhé usínám svoji paměť proklínám.
V měchýři jak na bodláku ve dvě lezu ze spacáku.
Zips se kouše do látky v trenýrkách mám Benátky.
V půl třetí mám vyhráno, ve Vltavě přepráno.
Mého spánku pokus druhý, ve tři už jsem šťastně tuhý
O půl čtvrté už jsem kvičel, to mě zase chytla kyčel.
Tak si trochu nahnú z flašky a do čtyř pak hledám prášky.
Noc má svoje oběti, dřímám jenom do pěti.
Náhle ztuhnu, ten můj taky, Bože to je protekce
když v důchodu potká trampa
ve čtvrt na šest erekce!!
Mám trápení se vším možným, s cukrem, tlakem
podagrou, bez brejlí a bez baterky
splet jsem brufen s viagrou!
Srdce trampů i těch starých po děvčatech tlukou
jelikož tu žádná nejsou, pomáhám si rukou!
V šest, jsa znaven masturbací
zas se ke mně spánek vrací.
Orgán, víčka, tep srdeční už mě hezky klesá
klid prořízne hlas hajného:“Vypadněte z lesa!“
Pokutu mi žádnou nedal, přesto je to k nasrání
když nazýval spaním v lese
dvě hodiny dřímání!

Luciano T.O. Uzenáči
vyjde. Časem tom bude i vzácná bibliofilie. Pokud máte o nějaké výtisky zájem, ozvěte se prosím co nejdřív, at' víme jaký náklad objednat.

netopejr@roverky.cz

+++++

...causa „Domovenky“ Když jsme v minulém čísle nadhodili otázku jak a kdy se objevily na trampských rukávech nášivky s označením osad, vznikla zároveň i výzva

AHOJ, VANDRÁCI

Obracím se na vás

s nabídkou souborného vydání našeho osadního Časopisu. Sice nejste v roversko-patriotickém adresáři, ale tuším, že by vás tohle mohlo třeba zajímat. Pokud jsem něco přehlédl tak sorry. A víte-li o někom dalším z okruhu kamarádů, komu by to mohlo udělat radost, širte dál. Pokud vám pojem ROVERSKÁ SOSNA nic neříká, tak pro představu:

www.roverky/sosna/

Roverský patriotismus a s ním i tento časopis má za sebou 10 ročníků a tak jsme pojali úmysl vydat těchto 10 ročníků jako knihu. Mohl by to být pěkný dárek pro kamarády trampy i pro kohokoliv kdo má vztah k Roverkám a pískovcům vůbec. Jubilejní souborné vydání bude mít 312 stran, šitou vazbu prostě kniha jak se patří. Cena bude mezi 3 – 400,- podle nákladu Čím víc objednáte, tím levněji to

k diskuzi na toto téma. Za jednu z případných odpovědí by se svým způsobem dal považovat i článek Trampnetu slovenských kamarádů, zabývající se danou tematiku. Nu, posuďte sami....

http://www.trampnet.sk/archiv/osadna_symbolika/osadna_symbolika.htm

KAŇONE VÁPENNEJ, JSEM DO TĚ ZBLÁZNĚNEJ..... 2. ČÁST

... takže na Rančáku už stála i Myšárna. Posledně jsme si řekli, že vám prozradím její historii i opodstatnění názvu. Je to prostě v tom, že v tehdy řídce osídlených jižních Čechách připadalo v lese na jednu duši víc myší než v Praze a tak se stalo, že než byla tato chata zabydlena osadníky (jejichž řady mezitím rozšířili Karel Kment a mladej Hromádka), zmocnil se jí myší národ. Proto tedy Myšárna a odtud i Myšáci....

Ten, kdo má hrůzu z myší, je inteligent vyšší, ten by se jistě na Myšárně bál,
tam invaze je myší a jak tak člověk slyší, ty myši lezou prej v noci do kytar...

Ano, byla to hotová myší invaze a protože se tyhle dvě konkurenční skupiny pod jednou střechou nesnášely, muselo pochopitelně dojít k bojům. V hubení šedejch nepřátel vynikal především Venca Peiger. Byl totiž výborným vrhačem nožů a svou kudlou, kterou metal z horní palandy až ke kamnům, dovedl mnohou z nich připíchnout k podlaze. Jenže uběhnul tejdén, ze slamníků se vyhrnula nová myší populace a tak to šlo furt dokola, protože tehdy na Rančáku jiná chajda nebyla a tak se sem myši stahovaly jak včely do úlu. Létající nože tak vlastně plnily

neobsazenou funkci osadního kocoura.

V průběhu let byly na Rančáku postaveny další chaty. Začalo to Pesovou chatou SLAVIE a při vltavském břehu chatou woodcrafterů. Obě sice po pár letech zmizely, ale teprve pak nastal ten pravej boom. Myšárna ale měla punc priority. Pazour chtěl pochopitelně dostavění oslavit potlachem (což je vlastně takovej sedánek, jehož

účastníci jsou po zahájení nabádání aby drželi hubu a netlacheli) a tak oběhal všechny své kamarády... a chybět pochopitelně nemohla ani stará parta, která zatím na Stropnici zabydlela přestěhovanéj Klondike. V táborovém kruhu pak bylo veselo a nechyběly písničky, protože Eda Brašna hrál na kytaru, Pazour přibrnkával na mandolínu a nějaký domácí „dělaníko“ na způsob balalajky. Další kontakty se pak množily v souvislosti s přebroděním Vltavy do Údolí sporů, kde jste mohli Myšáky rozeznat podle sportovnějšiho

oblečení, jehož základem byly zelený pumpky a kostkovaný košile. Na osadu se chodilo samozřejmě pěšky, se zastávkou u mlejna v Březí, proti němuž stála hospoda s velkým titulem: Hostinec Štěpána Schnabergera U potoka, která měla svojí fazónu a kterou si trampové překřtili na Saloon Šnábek, kterej fungoval ještě za protektorátu. Mezitím ale vznikl ještě jeden Saloon Šnábek v Opalících, protože hostinský měl dva syny – Karla a Pepíka – a právě ten Karel převzal v r. 1937 hospodu starýho Benedikta v Opalících. No, podle Pazoura to byla spíš špeluňka, ale mladej Šnábek z toho udělal hospodu, která rovněž posloužila celý řadě zajímavých trampských akcí (např. k oslavě 50 narozenin krajskýho šerifa Codyho v r. 1957).

V r. 1935 si pak Pazour přivedl na Rančák dívku Marii, která dostala jméno Bělíčka a bylo z toho manželství na celý život. A Myšárna najednou začala bejt malá, protože i jiní si přivedli své protějšky a po vyplacení podílů pak už chata zůstala trvale v rukou Franka Neužila.

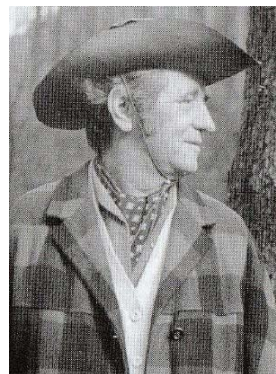
V r. 1932 se v rokline nad lávkou přes Rančák u Opalíc usadila na chatě osada PAVIÁNI (Vilda Kovář, Ruda Musil a taky Franta Pesa Kepfl – jinak samotář z vetché chaty Slavia, o níž už jsme mluvili). Ještě v téže roce v těsný blízkosti Paviánů vyrostla chata Franty Rychtaříka, který jí později prodal partě kluků z Rožnova, a protože i těch bylo poněkud více, postavili hned vedle další chatu a dali jí jméno OREGON. Tohle jméno současně přijala celá parta a tak byla najednou na světě osada Oregon, s níž později Paviáni splynuli. Páteří osady byly tři bratrské dvojice: Karel a Hugo Cibulkovi, Karel a Slávek Nekudovi a Lojza a Karel (zvanej Hajrus) Moravčíkovi. Tuhle šestku

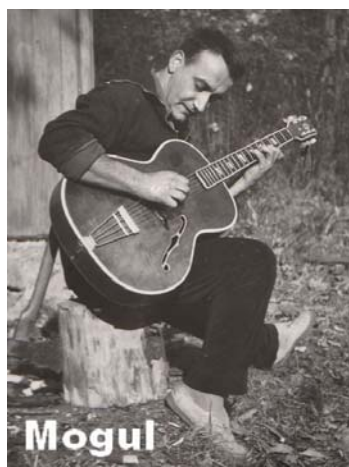
ještě doplňovali Jarda Placer a Tomek, s Paviány tedy celkem 14 kluků, kteří dobře hráli i sportovali. Samotná poloha Oregonu navíc naznačuje, že se nešlo nekontaktovat s domorodci (nejlepším místem byl Saloon Šnábek), ale občas se šlo i do Kosova, Záluží či dokonce Zlaté Koruny. Srandisti z Oregonu dokonce vydávali svůj časopisek a to ve formě letáků, kterým dali název Bobkový listy či Kravský rozhledy. Byly bohužel jen v jediném exempláři, ale i tak kolovaly nejen po chatách, ale i chalupách přilehlých vsí.

Kolorit Rančáku 30. let podbarvily i další přibývající chaty.

Míla Dejmek postavil VESELOU BÍDU, vyrostlo i několik bezejmenných, jejichž majiteli se stali Bělina, Papež, Korostenský a bratři Karel a Míra Skamene. Tuhle haciendu si pak koupil Lád'a Bolech, kterej pak s Honzou Hrkalem vytvořili dobrý trampský duo, který u rančáckejch ohňů zpívalo až do 80. let. Čtyřicátý léta byly na Rančáku podbarvený pochmurnou atmosférou Protektorátu, příroda ale zůstala jak za svobodnejch časů. Vápenný kaňon pak vedle pocitu soudržnosti a vzájemný pomoci poskytoval i dostatek úkrytu, především pak na jaře v pětáctyřicátým při amerických náletech na Budějice. Vítaným azylem se stal i pro tři uprchlíky z Reichu, který během okupace Pazour na Myšárně ukrýval.

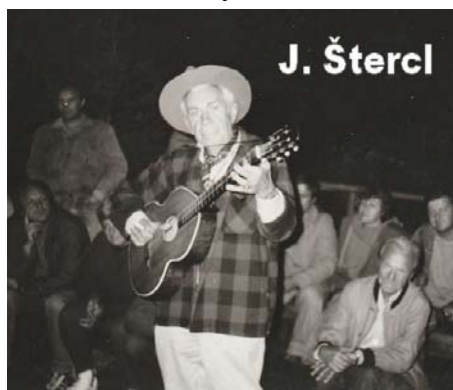

V r. 1942 byla stará Myšárna, tehdy už vetchá bouda, přestavěná do dnešní podoby, aby i nadále mohla hostit trampy z blízka i z daleka. Ve 40. letech kousek pod Myšárnou vyrostla

kytarista Zdeněk Mogul Valut a stejně výborná zpěvačka Marta Hrkalová. Přechodně vypomáhal i Eda Wimpy Formánek z osady ŠTASTNÁ PĚTKA. Havajskou muziku vytlačil až rock and roll.

V r. 1942 si pak Pazour s Běličkou dovezli na čerstvě přestavěnou Myšárnu i čerstvě narozeného synka, pokřtěného stejně jako táta – Franta, kterej si ale v pubertě vysloužil jméno Ďaur. A navíc se tu před květnovým osvobozením ozýval křik dalšího dítěte, který se

narodilo přímo na chatě. Než se Pazour vrátil z rybaření, čekal tu na něj další syn – Mirek. V padesátech letech už na Rančák jezdila i spousta kamarádů, s kterejma se Pazour zkontaktoval po celý republice. Poměrně stálou štací se Rančák stal pro ZELENÝ KRUH Tonyho a Anděly Koukalovejch, o velikonocích v osmapadesátém sem dorazil Bob Hurikán, rád se zavítával i Jožka Nanuk Slavík z osady KAMARÁD na Divoký Orlici, nechyběli ani kamarádi ze

Ztracenky Jarda Štercl, Kivi Pospíšil... Když měli Myšáci v r. 1961 oslavovat svý 30. výročí, měl už mladej Ďaur s partou jemu podobnejch týnejdžrů založenou ŠLECHTU JIHU a ti pak nesli štafetu Rančáku dál, protože Pazour jim uvolnil Myšárnu a sám se přestěhoval na chatu THUNDER LAKE na čerstvě napuštěný Lipno. Šlechtě jihu mezitím zdatně sekundovali i osadníci z chaty MEXICO Borek Petrovič, Jirka Whisky Kadlec a jeho Lída, Karel Karlíček, Pepík Špacírka Procházka, Franta Novák,

Karel Pišek Prášek, Pepík Placka Placer, Karel Sidol Bulín a Pepík Pardál Pardamec. V souvislosti s tímhle kulatým rokem se nemůžu nezmínit o velkém potlachu v rokli za chatou Mexico v létě r. 1960. O tom si povíme příště a vy se zatím budete mít na co těšit.....

Volně sestaveno podle vyprávění Karla Jakeše – Kajmana v tramp. pořadu ŘEKA

ČÁRY MÁERY OUPÁRÁTKA

těch míst, kde se slétají, těch je tolik... A i když to původně nebyla trampská tradice, lze ji jako takovou i pojmout. Stačí

lokalizovat. Jednou takovou jsou i Oupárátka T.O. Jezevec. A právě sem, přesně podle letovýho řádu (na konci dubna), přilítly ta kanimůry vyzkoušet své čáry máry. A to už po šestnáctý.

V kotli namíchaly speciální extra baštu a tajemný byliny jistě přihodily i do nápojů, jež se tak staly ještě ohnivějšími. A pokud nás nezačarovaly, jistě nám aspoň učarovaly. Tyhle holky byly fakt hodný MacBetha. A komu se snad podobný dění ekluje kvůlivá

Trampský čarodějnice... to už je v současnosti taky jedna z hlavních akcí po otevření vandrácí sezóny. Pořádají už se stejně pravidelně jako jarní ohně. A

když baby budou dodržovat obecně závazný vyhlášky, nařízení i směrnice pro letovej provoz a i když místo moderních dronů stále ještě sedlají tradiční košťata, přistávací plochy lze poměrně snadno

inkvizičním čarodějným procesům, ten si mohl namlouvat, že třeba právě slaví keltskej svátek Beltine. Ostatně, z toho se stejně tenhle lidovej zvyk vyvinul.

Ale měl bych tady jeden malej protest. Přijde mi to, že tahle akce nejní genderově vyvážená, což v současnej době nejní dost dobře možný. Co je s váma, kluci? To nechcete soutěžit i Missáka čaroděje?

Foto Bery

S MAPOU O STALETÍ ZPĚT

Téměř až do konce prázdnin, přesně do 26. srpna, potrvá zajímavá výstava v Jihočeském muzeu, zahájená na začátku května. Expozice s názvem Staré mapy Království českého obsahuje převážně tištěné bohemiální mapy z období od 16. do 19. století, zapůjčené z regionálního muzea v Českém Krumlově. „Staré mapy nejsou pouhými šablonami zobrazení terénu a věcným dokladem topografických znalostí či zeměměřičské dovednosti dané doby, ale především mimořádně bohatým zdrojem informací o historickém vývoji v celé škále jeho souvislostí?“ upřesňuje výstavní náplň připojený tištěný materiál.

Vystavené mapy zaznamenávají, jak se vyvíjelo zobrazování území Čech, někdejší Koruny české a v některých případech i okolních zemí. Bez zajímavosti rozhodně není ani výtvarná dekorace map, která je sama o sobě hodnotným uměleckým dílem.

Možná byste dneska podle těchto map v krajině zabloudili, ale pokud zabloudíte právě do této expozice, dorazili jste správně do cíle.

(h)

SNĚŽNÝ OUDOLÍ

Je pravdou, že tato akce měla časově spadat spíše pod informace v minulém čísle

odehrávala se totiž už 14.4. ale přece nevadí, že zprávy o ní došly až později. Aspoň dodatečně tak můžeme popřát kamarádovi Lébemu k 60 letokruhům a radovat se, že jarní kurýr dorazil i sem...

A za fotky dík Pavlušákovi....

BÍLÝ MUSTANG

At' už přijdu na jakoukoliv zpívanou, vždycky si rád tu písničku poslechnu. BÍLÝ MUSTANG! Má tak někdo štěstí tohle složit, až mu to závidím....

Pro ty, kteří přesně neví o co běží, tak Luk, civilním jménem Petr Mašek, bývalý Blovičák (resp. Blovčák a osadník T.O.

Zpívající claim, je totiž ten „autor neznámý,“ pan „tradicional,“ který je z neznalosti věci takto inkognito uváděn jako autor Bílého mustanga. Tak, a teď už to konečně víme – že to, co máme napsáno ve zpěvnících u

názvu této písničky, si můžeme směle škrtnout. To jen

nešťastná shoda náhod nám utajila autora songu, který když ho začnou hrát zpívá celý

sál. Pár zasvěcenějších, kteří historii téhle písničky zčásti znali a se kterými jsem na toto téma diskutoval, si myslelo, že vznikla na KTŠ v Bílém kaňonu, poblíž Čimického (Žichovického) jezírka. Myslel jsem si to nakonec i já, ale Luk mi o tom napsal:

„Někdy před válkou – tedy před nástupem v říjnu 1967 – jsem přečetl knížku od Zane Greya „Poslední z prairie.“ Je tam jedna epizoda o tom, jak se Kenny Rogers s kamarády dozví (jsou na lovu pum někde v okolí Velkého

kaňonu) o bílém mustangovi, který vodí svoje stádo k řece. Dohodnou se, že se toho mustanga pokusí chytit. Když po neúspěšných pokusech sedí večer ve srubu a hodnotí uplynulý den, všimnou si stříbrné žíně, která se zachytila v pletenci lasa, které sklouzlo po hřbetu objektu jejich snažení... A to je vlastně kostra, tvůrčí příběh té mojí písničky.

Čára

PÍSNÍČKA NA LÉTO

Věznice v pustinách

hudba a text : Žalman

Handwritten musical score for the song 'Věznice v pustinách'. It consists of two staves of music in G major and 6/4 time. The first staff has chords A, D, G, D, G, D, and Gmoll. The second staff has chords Fis, Hmoll, E7, Gmoll, D, and A. The lyrics are written below the notes.

Po-vím Vám tu-ba-la-du roz-ij - mám - nad-tím - jak - za-čít
zka-zím - sám - si - ná-la-du - pro-sly - se-mu-sím - mra-čít

Povím vám tu baladu,
rozjímám nad tím jak začít,
zkazím sám si náladu
pro slzy se musím mračit.
Každý den před půlnocí
pacifik tu kolem jezdí
světla tam, kam dopadnou
paprsek první je štěstí.
Pověst má dál vypráví
o mužích jen s drsnou tváří
z malých cel se nevrátí
nebudou mít klidné stáří.

V žaláři, co věk tu stojí
v pustinách těch prokletých
kojot sám tady se bojí
černých zdí a stoletých.
Jen ten vlak, ten vo tom ví,
světla svá před nima klopi,
ale sám nic nepoví,
zavzdychá, snad zasupí.
Každou noc tak z oken cel
zatvrdlé tváře jen dychtí
rázem zní protáhlé well
se štěstím vlak přilítá.

Pravda, není to sice Bílej mustang, ale taky hezký. A navíc od nás z jihu.....

... A JEŠTĚ JEDNO DŮLEŽITÉ UPOZORNĚNÍ

<https://www.trampsky-magazin.cz/blog/znici-si-svoje-kempy-sami-trampove-758.html>

VODA K MODRÉ KOTVĚ PATŘÍ

Západočeská Modrá kotva byla již tradičním hostitelem májového víkendového setkání trampíků nejen z celé republiky, ale i ze zahraničí a ze zámorí. Příjemné vzájemné rozpravy střídaly hudební bloky jednotlivých sebraných i nahodilých sestav, ale i doslova smršť vyprávěných vtipů, které zpestřily posezení u ohýnku pod stromy. Pohodu v pozdních večerních hodinách na chvíli přerušil sílí déšť, ale ani ten nedokázal umlčet rozjeté kytary a hlasy. A vůbec nevadilo, že napnutá plachta mezi stromy sice zaručovala ochranu před deštěm, ale už ne dostatek místa k sezení. Ostatně při písničkách Lenky Slabé a Ády Vostrého se stejně kolem nich vytvořil stojící kruh bedlivě naslouchajících, kteří pochvalným Umí rozhodně nešetřili. A tak se uplakaná sobota přehoupla do neděle, která už probudila spáče zářivým sluníčkem, ve kterém se pak jednotliví návštěvníci rozjížděli různými směry.....

Hanka

23. OHEŇ T.O. JIŽNÍ KAROLÍNA

Na tento potlach jsem se skutečně velice těšil. Nejenže je všude okolo úžasná krajina kolem řeky Sázavy, ale i proto, že zde potkávám spoustu pohodovejch lidiček. Počínaje na Stvořidlech v kiosku Na pohodě, kam snad zavítá každěj, kdo na Sázavu jezdí. A nemusí to být jen na potlaších.

Letos se to seběhlo tak, že potlachy nedaleko od sebe měla jak Jižní Karolína, tak Měsíční údolí, kterému jsme věnovali páteční večer. Takže jsem se viděl i se Šakalem a Kukačkou

a přijeli také ctihodní pánové z jihlavské HBC, Žákovi a další. Na stožáru zavlály vlajky cca 25 osad (namátkou snad White Canyon, Titanic, Piavice, trpaslíci z Mlýnských hor, osady Pod skalou a Březinka, Stříbrný vítr z Opavy, Svobodní trampové z Plzně, brněnské Pražce, Ústečáci ze Čtyřlístku, Ztracený svět, Salaš....), zastihl jsem tu i Jihlaváky z T.O. Hvězda severu a další. Prostě paráda. Jo... a Chřenovice, poblíž kterých se to konalo, jsou už mj taky známý dobře zajetým festiválem Country na kolejích. Takže ahoj třeba zase tam!

Pavlušák

<https://www.youtube.com/watch?v=wzPJWsQG7Y&feature=youtu.be>

DVĚ ČTYŘKY PRO TRAPSAVCE

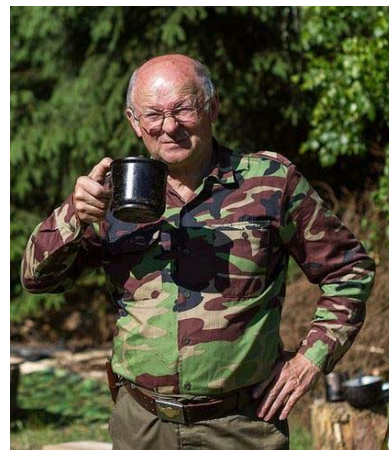
Ani hollywoodský scénárista by nevymyslel lepší přírodní prostředí, než jaké si užívali účastníci 44. slavnostního ohně Trapsavce, nejstarší literární soutěže u nás. Ten se uskutečnil

tradičně v posledním květnovém víkendu poblíž Kunžaku, jen pár kilometrů od vyhlášené jindřichohradecké úzkokolejky. Krásná oválná paseka obklopená ze všech stran vzrostlým lesem, potůček s vodou, která se dokonce dala pít, měsíc šajnicí jako stříbrná lucerna po celou noc... Tady by zaplesalo nejen srdce každého literáta a trampa, ale i všech milovníků přírody z magazínu a krásy vůbec. Navíc v sobotu a v neděli, navzdory předchozím lijákům, počasí jako vystřižené

Za tento objev roku, co se prostředí týče, patří dík kamarádu Bobovi ze Stálkova a Adamu Viklickému. Jinak velké pochvalné „umí“ pochopitelně náleží i vynalézavému a pracovitému Hafranovi, hlavnímu pořadateli Trapsavce, a řadě dalších obětavců, za skvělý program a zajištění všech zdánlivě samozřejmých maličkostí, bez kterých by tato akce ani být nemohla.

Sobotní odpoledne bylo vyhrazeno celé plejádě autorských křtů. V kvartetu nových knižních Miniatur, prezentujících už pár let autory trapsavecké soutěže, se zde představil Doug (Tomáš Machalík, Kladno) s titulem Sveřepí šakali, Tom (Tomáš Racek) s publikací Les je váš, Vít'a (Vítězslava Felcmanová), která své Miniatury nazvala Do oblak a Kačer (Radek Kottner) se zvědavost vzbuzujícím titulem Tele. Nutno dodat, že každý z autorů měl svou vlastní „křtící“ láhev, stejně jako ti, kteří

posléze uvedli na scénu řadu nových knižních titulů se společným jmenovatelem trampingu. Tyto lahve pak samozřejmě kolovaly i mezi posluchači, takže přítomní měli šanci porovnávat chuť několika druhů rumu a jiných, pro čerstvé knihy vhodných lihovin. Nových publikací bylo opravdu hodně, včetně pětice slovenských novinek, z nichž mne osobně zaujala především kniha věnovaná v tramském světě známému, činorodému kamarádovi Indošovi, který žil dlouhá

léta na Tasmánii a který bohužel už vandruje po nebeských chodničkách. Touto neformální autogramiádou provázel převážně bluegrassovými písničkami s vlastními texty kamarád Harmonika z Českého Krumlova. Potěšující je i další skutečnost, a to poměrně početná

letošní squadra slovenská v čele s D'Andym. A navíc – většinu z uvedených knih a celou kopici dalších bylo pak možné si pořídit přímo na místě, včetně trampských nahrávek na CD. V programu nechyběla samozřejmě ani beseda s porotou a vzhledem k opakujícím se salvám smíchu ani v této části nebyla nouze o humorné okamžiky.

Slavnostní zapálení večerního ohně mělo tentokrát zajímavé ozvláštění díky Bobovi, který nejprve rozdělal ohýnek pomocí malého luku, přenesl jej na postranní ohniště, kde si teprve pak zapálili fakule

tradiční ohňonoši. Předčítání vítězných prací z jednotlivých kategorií a předávání cen jejich autorům prokládaly čtyři bloky tomboly s vesměs trampskými, užitečnými i méně užitečnými cenami. Ale báječně se přitom bavili i ti, co vůbec nic nevyhráli... Hudbou provázeli tentokrát Choroši se širokým repertoárovým rejstříkem, se kterým se po oficiální části ztotožnili i další muzikanti, takže hudební produkce se pak protáhla doslova do rána.

V prvním sledu vyhlásila Kami výsledky již 25. ročníku soutěže Trasa, z níž vítězné práce si mohli všichni prohlédnout na uspořádané výstavce. V šesti tematických

kategoriích si většinu cen rozebrali slovenští kamarádi Haluz (Bohdan Mezei), který získal i hlavní cenu Dědka Trasačka, a Fotep (Peter Pintér), v závěsu za nimi pak i velice nápaditý Višňák (Ondřej Jaroš).

V kategorii Prózy do 23 let obsadila první místo Kateřina Vincentová (Praha) s povídkou Lesní život smrků a borovic a zároveň získala i Malého Trapsavce.

Druhý stupínek zůstal neobsazený a na třetí příčku se vyšplhala mladičká kamarádka Štěňátko – Barbora Mlčáková (Plzeň) s povídáním nazvaném Šeriv a nešika. V poezii pak byla udělena pouze druhá cena, a to Alexandře Fraňkové (Praha) za (podle mne velice zdařilou) báseň Nález.

Za povídku První třída si v kategorii Prózy nad 23 let odnesl první cenu Kačer (Radek Kottner) z Plzně, na druhé příčce se umístila Žabka (Zuzana Kreislová) z Brna s povídkou Od kořenů a na třetím stupínku se umístili Doug (Tomáš Machalík) z Kladna s prací Jak jsme volili šerifa a Brixen (Jiří Havlíček) z Jihlavy s povídkou Oheň míru.

V poezii ve stejné věkové kategorii zabodovala Lenka Hejdová (Třtice) s Přespáním na horách, druhé místo

obsadila Tereza Hejdová (rovněž Třtice) za verše Nokturno. Také v této kategorii byly uděleny dvě třetí ceny, a ty získali Jim (Jaroslav Kudláček) z Frýdku-Místku s básní Navzdory rokům a Jitka Fialová (Velké Meziříčí) s verši nazvanými V násobcích.

Próza Oldpsavců vynesla dokonce dvě první a dvě druhá místa. První za povídku Ztráty a nálezy patřila kamarádce Pavlis (Pavla Slepíčková, Strakonice) a Tonymu (Michael Antony, Praha) za Dost dobrej nápad. Druhá místa pak byla pro Hafrana (Jan Fráňa, Plzeň) za povídku Štvanice a Tomovi (Tomáš Daněk, Praha) za titul Drsnák. A stejný autor si odnášel i třetí místo za povídku Šutráky a machři.

Také v poezii Oldpsavců bylo těžké rozhodování, takže byly nakonec uděleny tři třetí ceny. Zase je tu pondělí je vítězná báseň na prvním místě od Mikiho (Miroslav Marusjak, Olomouc), druhé místo Tapi (Iva Synáková, Brno) za báseň Ve škatulce a na třetím stupínku se umístila Zdeňka Líbalová (Mělník), Dollyk – Petr Doležal (Hlinsko) za Poslední útočiště a Crischot – Zdeněk Ryšánek (Vlašim) za Doupovské vrchy.

Poprvé se však tentokrát Zlatý Trapsavec dostává do slovenských rukou, a tímto premiérovým autorem je Joko (Petr Jokl, Partyzánské). A poprvé také bylo převzetí nejvyššího ocenění provázeno takovou bombou, při které nejedno oko zaslzelo. Joko totiž při přebírání ceny přede všemi přítomnými požádal o ruku svou nic netušící přítelkyni Pavlís. Tak to se ještě na Trapsavci nestalo! I když několik tramských manželství se našlo právě při této akci.

Neméně nadějný a povzbuzující je fakt, že letošní ročník zaznamenal opět nárůst soutěžních příspěvků, kterých se letos napočítalo přes dvě stovky. Vítězstvím ve 44. ročníku se sice nikdo nezařadil do oldpsavců, kterých jinak přirozeně přibývá, ale na druhé straně se tentokrát poněkud ztenčily řady psavců ve věkové kategorii do 23 let. Proto také pořadatelé vyhlásili naprosto ojedinělou akci – Ulov svého youngpsavce, čímž hodlají motivovat i své literární okolí k náboru mladých tužek. A já věřím, že příští rok zaznamená skutečně příliv těchto mladých odvážlivců s tramskou duší.

Hanka Hosnedlová Foto Carmen a Přebal

OVČÁKŮV OHEŇ

Smuteční vzpomínkový oheň, a vlastně nejen Ovčákův, uspořádali

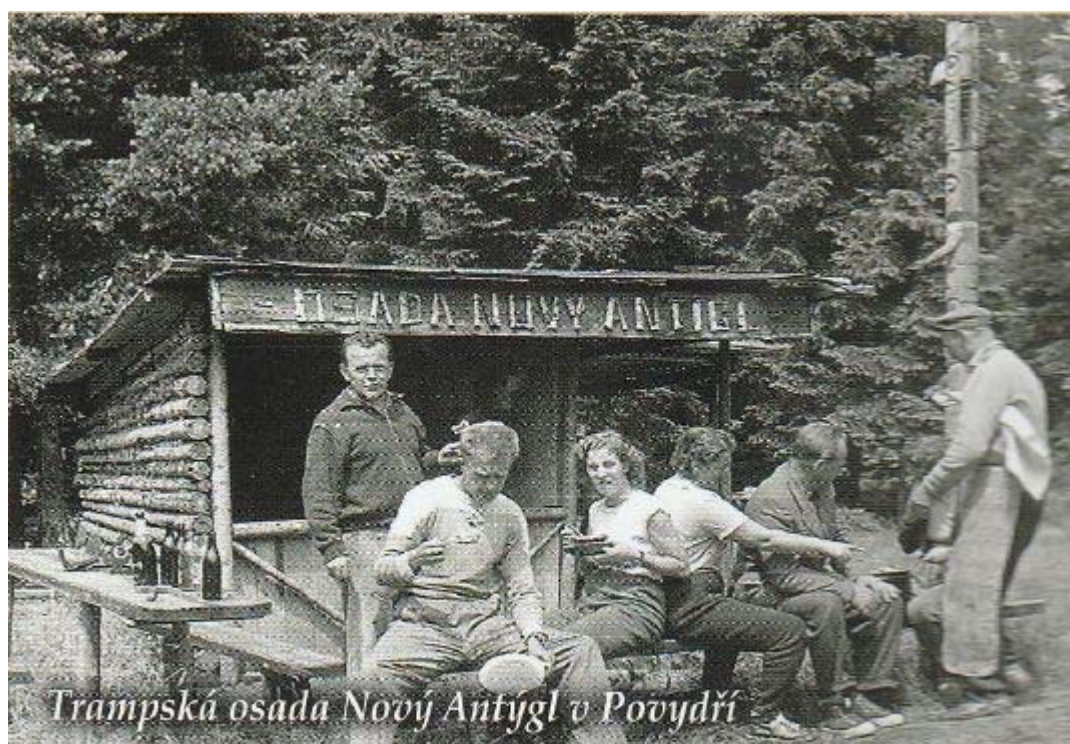

v údolí Hamerského potoka na Houšťatech kamarádi z Modrého návratu a Kanadských vlků....

foto BERY

JAK S OSADOU NOVÝ ANTÝGL...?

Trampská osada Nový Antýgl v Povydří

V současné době se to může zdát nepředstavitelné, ale necelých půl kilometrů po proudu pod Antýglem býval v Povydrí v roce 1959 mezi cestou a řekou zálesácký přístřešek Nový Antýgl. I přesto, že v té době již byla na Šumavě vyhlášena Chráněná oblast Šumava, byl strážci trampský přístřešek tolerován a Horská služba zde měla, jak se dnes říká, jeden z prvních traumatologických bodů, vybavený základními pomůckami první pomoci. Přístřešek to nebyl ledajaký, protože měl svůj totem, sklípek s tekoucí vodou, studánku, kloset, verandu, stůl a lavice. Úkryt, ale i nocleh zde nacházeli četní trampové i běžní návštěvníci. Byl veden v severských pravidlech pohostinnosti – pokud do něj někdo něco nepřidal, nikdy z něj nic nezmizelo. Sem tam někdo doplnil do špajzu konzervu, potřebné nářadí nebo alespoň nasekal dříví. Zápisy ve čtyřech dílech kroniky svědčily o tom, že v krásné přírodě se snad i lupové umí chovat slušně.

Přístřešek potkal osud mnoha šumavských stavení, když v r. 1965 v důsledku neopatrnosti dvou návštěvníků shořel. V roce 1967 byl na méně nápadném místě, na Hamerském potoce, postaven přístřešek nový, ale to již byly poslední chvíle volného trampování na Šumavě.

Závěrem zápis v kronice od Grizlyho z T.O. Samotář v roce 1962: „*Miluj lesy, vodu, zvěř, přírodu a zbožňuj krásu Šumavy....*“

Nenajdou se ještě pamětníci, kteří by o tomto místě věděli něco bližšího?

Vykradeno z knihy Tajemství šumavských vod, díl I.

SEVERNÍ KAROLÍNA – HIAWATHA

Do celé plejády potlachů pořádaných na konci Měsíce růží lze v neposlední řadě začlenit i ten co byl uspořádán u srubu šerifa Volfa, na kempu Hiawatha T.O. Severní Karolína. Do

zádumčivého prostřední rozvlněných lesů u Horní Brusnice vyrazil i Budějčák Rudi

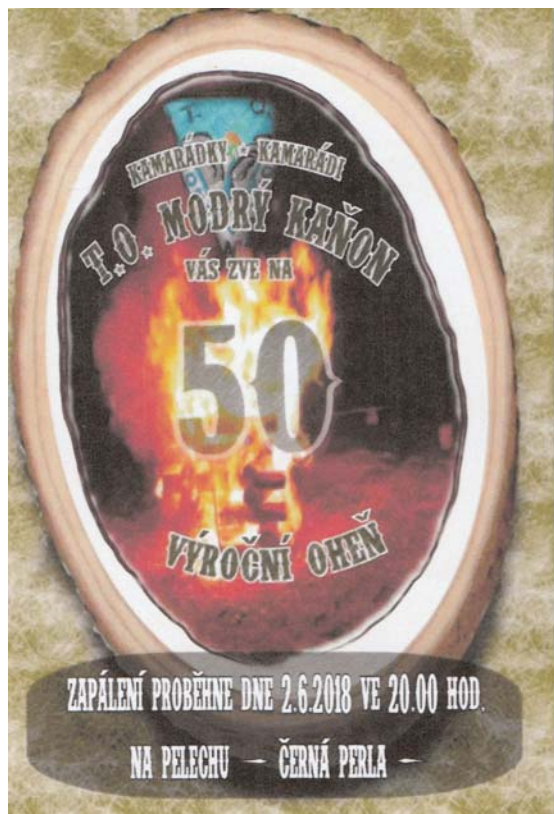
Šafrata – ostatně ne poprvé. Vždyť zde byl před několika lety rovněž uspořádán oheň a výstava Klubu trampských řezbářů, jehož je aktivním členem. Rád sem jezdil i Wabi Daněk a tak byl tento oheň věnován tak trochu i jemu. Pořadatelská osada má za sebou už pomyslných 44 vrubů na pažbě a její šerif Rolf se už několik desítek let výtvarně (nejen) podílí na každoročním Trapsavci. Tak ať jim to tam všechno perfektně klope i dál!

A h o j

+++++

PADESÁTKA NA PELECHU

„Pelech“ T.O. Černá perla u Milína. Foto zdokumentoval

Padesátiny bývají důležitý životní zlom a zároveň i odpich do dalších nadějných

desetiletí. Půlstoletí svého trvání oslavila i osada Modrý kaňon a to na campu

Seff z klatovských Westmenů....

+++++

+++++

ORLOJ PRO ŠUMAVU

V listopadu loňského roku dostala šumavské obec Hojsova stráž skutečně zvláštní dárek a trampové při vandru po Šumavě také motivaci k návštěvě této lokality. Oním dárkem je tzv. Šumavský orloj, který vyrobil amatérský hodinář Zdeněk Landa. Ačkoliv je tvůrcem této nové dominanty obce Pražák, jeho srdce patří Šumavě, konkrétně Hojsově Stráži, kam jezdí chalupařit už více než pětadvacet roků.

Orloj, který byl jeho několikaletým snem, vyráběl tři a půl roku. Nejdříve zhotovil hodinový stroj, ke kterému pak přibyl stroj s číselníkem na čtyřicet hodin, ale také s otočnými kruhy a rafičkami, které ukazují i čas sluneční, hvězdný a datum. Navíc pak pohyb Slunce se znamením zvěrokruhu, momentální fázi Měsíce a vzájemné aspekty Slunce a Měsíce, včetně předpovědi zatmění těchto nebeských těles. Na mapě hvězdné oblohy je umístěno 980 šroubků, které zobrazují hvězdy. Ale to ještě není všechno. K tomu všemu je připojen stroj bicí, který v poledne odbíjí prvních osm tónů české hymny. A pak nainstalovaný kostlivec dvanáctkrát zazvoní na zvon. Kromě smrtky zdobí orloj ještě osmdesáticentimetrová figura známého šumavského poustevníka Güntera (česky Vintíře). Aby byly všechny stroje a strojky v činnosti, stačí je jednou za čtrnáct dní natáhnout. Tohoto úkolu se ochotně ujali sami obyvatelé Hojsovy Stráže.

Ale ne všem vyznavačům Šumavy se tento nový počín líbí. Orloj, který je nesporným oživením této poklidné obce, totiž zákonitě přiláká, zejména v letním období, spoustu turistů a zvědavců. A to se milovníkům šumavského ticha asi zrovna příliš nezamlouvá.

H.H.

B A G R

Z čeho všeho už se dneska neudělá dobrej kšeft. Chápal bych když vyznavači jednotlivých armád shánění i originál nádobí... ale pokud chcete bejt fakt cool, poříd'te si, cituji: „Lžící bagr se šňůrkou od outdoorového výrobce Yate, skvěle se hodící pro turistické výlety a camping. Takřka legendární pojem v české kotlině se skrývá pod označením Bagr. Firma tak přichází s českou klasickou lžící, která by neměla chybět ve vaší výbavě. Jejimi hlavními výhodami jsou skladnost (možnost vložit do ešusu) a šňůrka na pověšení.“

A to vše za pouhých 50,- Kč! No, nekupte to!

Záměrně se vzdávám komentáře....

Jožin

VOLÁM OHĚŇ...!

„vyprodáno“. Není divu. Kdo zná tuhle partu dobře ví, že je to vždy znamená skvělé setkání trampů, vonící praskající

skvosty, co už se tak běžně neslyší. Za dokumentární fotky z potlachů posíláme dík Rost'ovi a Helence z T.O. Blanice.

+++++

Tato tradiční výzva ohnivcům zazněla i při 75. výročí T.O. Vlčí doupě nedaleko Českého Jiřetína v Krušných horách. A i když se tato oslava termínově křížila s mnohými dalšími, i tady měli oslavenci

ohně a krásné písně při kytáře, které tu znějí skutečně po celý den a noc. A přednost vždycky mají především ty staré

+++++

MÁM RÁD VLAKY, CO NĚKAM JEDOU

... a za jejich okny se míhají domky, údolí s potoky, pláně i kopce poseté lesy, zříceniny hradů, zahrady i statky, pole, prostě celá plejáda rozmanitě se střídajících obrazů. Cestování patří k životu, zvláště teď se hodně jezdí, ale tuto potřebu jsme měli i v minulosti. Pamatujete si přece ty doby, kdy jsme

netrpělivě odpočítávali minuty kdy už bude konečně padla, hodíme si na záda usárny a sedneme do vagónů, které nás odvezou k těm malým ostrůvkům svobody v moři socialismu? Ty vlaky byly kdysi plné trampů... a já mám rád vlaky dodnes. Mají totiž obrovskou výhodu –

netřesou se jako autobus, nikdo mi nefuní za krk a v zatáčkách nepadá do klína, můžu se projít a dokonce se vejdu i na záchod. Dodnes mám fascinující touhu se v nich vozit... a hlavně, když se můžu svézt po kolejích do minulosti a zavzpomínat si na začátky svého

trampování. Nejlepší vzpomínky k tomu navozují vagóny, nějakou tu dobu (spíše delší, než kratší), odstavené na slepých kolejích. I proto vás teď vítám na další schůzce s historií trampských vlaků, při které si připomeneme legendární osmidvěřák, někdy také přezdíváný Bajka.

Stav osobních vozů vyžadoval po II. světové válce nutnou obnovu a doplnění ztrát a tak se

na rýsovacích prknech inženýrů objevil i čtyřnápravový velkoprostorový osobní vůz 2. třídy, primárně určený pro předměstskou dopravu velkých měst, byť se pak – alespoň ze začátku – paradoxně jako osobní moc nevyužívaly, protože se ukázalo, že je jich třeba především v rychlíkové dopravě. S označením Bai (proto název Bajka) byly v první sérii

vyráběny v letech 1952 – 54 ve vagónce Tatra Smíchov, stejně jako druhá série vycházející z této továrny v letech 1955 – 58, ovšem už přeznačená na řadu Cai. Svým počtem 1077 vozů (a část byla vyráběna do r. 1962 i v NDR) byly u ČSD snad nejpočetnější řadou a možná si vzpomenete, že jste je na tratích mohli spatřit ještě v 90. letech.

Do 22 m dlouhého vagonu se vstupovalo dvojitými nástupními dveřmi (odtud tedy název osmidvěřák) s pevnými okny a i zde byl využíván systém, že při jejich otvírání se nejprve musela překlopit červená bezpečnostní klíčka dole, pak stlačit malou kliku a teprve pak otevřít za pomoci velké. Dnes, v dobách automatického uzamykání dveří se to může zdát archaické, ale docela to postačovalo. Pro urychlení nástupu měly tyto vozy zvětšené vnitřní plošiny, ze kterých se vstupovalo do dvou samostatných oddílů s 72 místy pro sezení. Z jedné strany vagónu byl záchod s umývárnou, z druhé rovněž WC a navíc malý prostor pro průvodčího. Samozřejmě, že existovaly i verze Da – služební – pro vlakvedoucího

a s velkým zavazadlovým prostorem.

Na tehdejší dobu měly tyto vozy docela dobrý design. Samozřejmě, že tehdy ještě neexistovaly přípojky na tablety, ale po éře dřevěných lavic zde byl výrazný krok vpřed. Seděli jste na celkem pohodlných sedadlech potažených červenou nebo zelenou koženkou, vnitřní obložení vozu pak bylo umakartové, tedy opět z velmi moderního materiálu. Okna byla

polospouštěcí, v druhé sérii ovládaná klíčkou na stěně u okna: zde jedna taková perlička – u prvních řad se muselo pro otevření okna touto klíčkou zatočit 27x, později už stačilo jen 4,5 otočky... no a nakonec se stejně přešlo na přirozenější ovládání madly. Jo, byla to tenkrát paráda. Po otevření oken pročešal vítr vlasy i těm, co je neměli... dneska je všude klimatizace... jako správný šotouš si i v současných vlacích hledím vybojovat

místo u okénka, ale protože už všude možné nacpali ty nemožné protihlukové bariéry, stejně je vidět... no, víte co. Díky své poměrně malé váze byly zpočátku tyto vagóny vybavovány i klasickými kamny na uhlí, později se přešlo na topení parní a ty ještě víc modernější už dokonce měly topení elektrické,

což už vlastně byla taková příprava k přechodu na elektrickou frakci. Pokud jste vlakovou soupravou chtěli projít z jednoho konce na druhý, museli jste k tomu využít přechodů mezi jednotlivými vozy, tvořených sklopnými můstky s měchy.

Jak už jsem předeslal, prvních 463 nových vozů z Tatra Smíchov bylo tedy využíváno jako rychlíkových, ale samozřejmě došlo i na vlaky osobní. Ve své době ale měly i jiné uplatnění. Pro nasazení v mimořádných situacích, třeba za předpokládané války

s imperialisty, bylo možno tyto vagóny rychle upravit jako sanitní, ba sloužit měly jako celé vlakové nemocnice. Nainstalované sedačky se musely dát rychle vyndat a snad i proto ty široké nástupní prostory s dvojitými dveřmi – mimochodem: Víte, že na lazaretní je možné předělat i autobusy Karosa z 80. let? A někdo si možná vzpomene, že vagóny této řady byly hojně využívány i při vojenské přepravě (snad se generálům Varšavské smlouvy líbila ta základní zelená barva). Konec konců ČSLA brala všechno, pronajímaly se jí přece i Rybáky a Ypsilonky. Na závěr už snad dodám jen to, že vagóny řady Cai a Bai byly schopny jet až 120 km rychlostí a často je můžete shlédnout i v

dobových filmech a své nezastupitelné místo jistě našly i na fotografiích v osadních kronikách. Ovšem kdo jako já patří mezi ty, co se chodí dívat, fotit a hlavně vzpomínat, může se radovat z toho, že z jedné takové slepé koleje byl v r. 2017 jeden takový zapomenutý vagon odtažen a v rámci dotace zrekonstruován. Třeba se v něm budete moci svést a zavzpomínat si v nově vytvořené soupravě s rovněž nově zprovozněnou lokomotivou ř. 414 (Prachárna) při nostalgických historických jízdách. A to bude jistě pro všechny trempské šotouše lahůdka nejlahůdkovatější....

Jožin

MĚSÍCI TO LETOS VYŠLO

z vltavotýnské osady Měsíc opravdu

Navzdory původní předpovědi bylo počasí po celý druhý červnový víkend přímo ukázkové. Však si to také kamarádi

zasloužili. A s povděkem to kvitovali i ti, kteří na slavnostní oheň k 55. výročí Měsíce na břeh Lužnice nedaleko Bechyně přijeli. Sešlo se tu kolem stovky lidiček v zeleném, vesměs ze staré tramské gardy, kteří mají společně odšlapánu nejednu tramskou míli. Mnozí vzpomínali na výročí této osady před pěti roky na protější straně řeky, kdy nepříznivě zasáhla vodní nadílka z oblohy a zničila veškeré potlachové přípravy. Naštěstí pohostinnou, i když trochu stísněnou náruč tenkrát nabídla tehdejší místní osvěžovna.

Letošní tropy byly tudíž příhodnou náplastí na tyto mokré vzpomínky. Nápadité a zábavné sportovní a dovednostní soutěže zaplnily slunečné odpoledne, mnozí smočili své oudy ve vlnách řeky a na různých místech se

ozývaly kytary a zpěv. Báječnou příležitostí vrátit se do minulosti poskytly i tři obsáhlé osadní kroniky se zápisy a fotografiemi, které pečlivě již pět a půl desetiletí vede dosavadní šerif Fred. Nejedna z prohlížejících narazil na fotografiích i na svůj obličej – pravda v podstatně mladším vydání.

Zapalování večerního ohně bylo svěřeno Karlovi z bechyňského tramského společenství, Keňovi ze Spící hvězdy, Lomákovi ze Zlaté lebky a mé maličkosti. Jeden z bodů programu tvořilo i oficiální předání Fredova šerifského žezla jeho mladšímu bratrovi Jirkovi. Takže Měsíc má nového šerifa! A pak již následovalo vyhlášení vítězů z odpoledního soutěžení s předáváním cen a následně hudební maraton, který skončil někdy kolem třetí hodiny ranní. To samozřejmě s postupným odpadáváním naslouchajících. Písecký Kouř posílený Tomem průběžně střídali kamarádi z Bechyně s maličkým Říšou, duo Blanice, Kostěj s Kostějkou, Zlatá reneta a další... Hvězdnaté nebe zastřešovalo pohodový večer a naprosto jedinečný byl i neuvěřitelný žabí koncert, který tvořil nečekanou kulisu tohoto báječného setkání.

Hanka

.... A přehršel dalších fotografií naleznete na autorských stránkách

https://ludviknemec.rajce.idnes.cz/55_vyroci_potlach_T.O._Mesic_-_8.-10.6.2018

SE SUPEM NA RUKÁVU

Jak už bylo avizováno počátkem tohoto roku, má Jižan u příležitosti 100 výročí trvání snahu věnovat se o něco více trampské historii a připomínat (pamětníci snad ocení, mladší se něco dozví) jednotlivé časové etapy a místa tohoto hnutí. A co bychom to byli za Jižany, nezaměřit se na jižanská teritoria. V minulém čísle jste měli možnost shlédnout amatérské filmové záběry, obětavě přetavené Studiem Šnek do filmové sekvence o potlachu „Supů“ na Staré supárně v r. 1989.

<https://www.youtube.com/watch?v=DvyEtZsBvCg&feature=youtu.be>

A tak snad nebude na škodu, dovolíme-li si i my k tomuto ohni přiložit své polínko a dle svých skromných vědomostí sdělit i pár slov o historii osady, jejíž vlajka vlaje na stožáru trampingu už úctyhodných 54 let.

Komu se někdy dostaly do rukou (dnes už bohužel ztracené) vzorně vedené kroniky anebo třeba i bývalý archiv kamaráda Kocoura, toho pak mohly překvapit fotky a zápisy, které mimoděk vyvolaly úsměv a staré vzpomínky.

Všechno začalo někdy na jaře 1964, kdy se v Písku kluci Jarda Kocour (Kočka) Štulík, Vlče, Maskot, Albert, Píďa a Míša – což byl pozdější první šerif – rozhodli, že založí vlastní trampskou osadu. Jednak to byli kamarádi z jedné ulice, jednak měli za vzor tehdejší píseckou Dakotu (1961? – Pizís s banjem, Klára, Karel, Sir, Mrákota, Piňa a šerif Fogl). Svou novou osadu vyhlásili na břehu řeky Otavy, kousek pod soutokem Skalice s Lomnicí, v místech někdejší Sedláčkovy stezky. Dnes už tento kemp těžko najdete, protože podle stavu vodní hladiny může být zatopen vzduším Orlické nádrže. Takže i z toho důvodu v pozdějších letech táhli Supáci vzhůru proti proudu Lomnice a obsadili louku pod statkem

Malířských a flek dostal název Stará supárna. V průběhu let vstoupili do osady další kamarádi: Želva, Lola, Berousek, Sandy, Kuře, Hafušák Ledvina, Alex, Mrákota, Maskot, Ďábel (pozdější šerif - ?), Dank – původně ze Zlaté řeky, Piňa z Dakoty a šerifem se stal nezapomenutelný Vlčák, který do osady přivedl také svého švagra Charlese. Pokud se teď ve jménech objevil nějaký renonc, omlouvám se, ale těžko se to dohledává.

Po záboru Staré supárny asi také osada nejvíc jezdila a to opravdu každičký víkend : na Skleněný zámek, na Židárnu, na Náhodu, Hamr, Mlejn, Hrejkovák... ale pořádaly se i dlouhé vandry třeba do Prachovských skal, do Vrátné doliny, na Ameriku, Šumavu, Novohradsko.... Po vojně se osadní seskupení kapku promíchalo, vznikla osadní manželství a svůj dopad měl i rok 1968, kdy byla osada prohlášena za „proamerickou skupinu“ a ze Supárny vyhoštěná – snad kvůli blízkosti vojenského pásma.

Supové si tedy našli další kemp, na louce „v Jizbinách“ nad Ostrovcem. Pětadvacáté výročí proběhlo pod šerifováním Píni, osada se dala opět dohromady, stavěla se osadní bouda a šerifem pak byl zvolen Dank. Se svou troškou do mlýna pak přispěly i restituce

a osada a bouda se opět stěhovaly, opětně zpět na Starou supárnu. A právě tady se na výročáku odehrávalo to filmové dění, zachycené Kočkovou kamerou. Totemu kraloval vycpaný sup a všemu okolo členové této aktivní

písecké party. Ze záběrů je snadné si odvodit, že tehdy na tom byl vycpaný sup vzhledově pořád ještě hůř. Sešlo se tu víc než půldruhé stovky trampíků, byla spousta vyprávění a nečekaných setkání, mnohdy po dlouhé době let, vyptávání kde, kdo, kdy a co a jak a bylo úžasné vidět kolik ještě lidí z té první poloviny 60. let vydrželi u tohoto zvláštního koníčka volnosti... asi to bude opravdu víc, než jen záliba. Kdo si pamatuje tváře, nemohl si nevšimnout, že v odpoledních sportovních

soutěžích dominovali Daltoni. A večer s bohatou zpěvavou přehlídkou sólistů i souborů měli zase prim kamarádi z milínské Černé perly. Tenkrát se ještě vydrželo sedět u ohně

až do rána a v neděli nikdo nespěchal domů.

Jsou to krásné záběry i když možná na druhé straně někoho nepotěšily, když si uvědomil jak ten čas letí a kolik z těch co se do kamery vesele smáli

už není mezi námi. Ale i to patří k životu... No a snad teď budu mluvit i za ostatní, když budu apelovat na Šnekovo filmové a fotografické studio s prosbou v pokračování takto nastoupené cesty. Snad se nějaké materiály ještě najdou. Ostatně – se Supáky se venku stále můžeme setkávat. Třeba zrovna nedávno na kamarádkém ohni Společenství trampských osad Prácheňska, kde byl Černý sup jednou ze spolupořádajících osad....

http://tosatan.rajce.idnes.cz/Ohen_pod_Skalicnym/

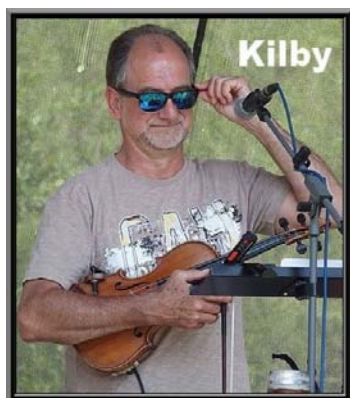
ROZLOUČENÍ PŘED LÉTEM

Ve druhém červnovém týdnu se odehrálo poslední setkání s trampskou písničkou před letní pauzou, pořádané pravidelně každý měsíc SOČB v českobudějovické Besedě. Sešlo

se tentokrát opravdu hodně kamarádů ze všech možných míst, včetně zahraničí. Ať je řeč o Německu, Kanadě či Austrálii. Příjemným zpestřením večera a milým překvapením pro přítomné bylo pak několik písniček v podání Lenky Slabé – Vostré, která kdysi zpívala se Žalmanem, Nezmary nebo Spirituál kvintetem a která se už v loňském roce natrvalo vrátila do Česka. Na kytaru jí doprovázel její muž Áda Vostrý a kamarád Ivan. Nějak se ani nechtělo domů, vždyť tři měsíce je opravdu dlouhá pauza. Útěchou pro všechny ale může být, že se budeme potkávat u táborových ohňů, na trampských kempech, či jen tak někde v lese, u vody nebo ve vlaku...

Hanka

ČERNÝ ČERVEN PRO PLZEŇ

Někdy přichází smrt neočekávaně a zákeřně. Tak zasáhla i v prvním případě, kdy dne 4.6. tragicky skončil na železničním přejezdu v Chrástu u Plzně Pavel Kielberger – Kilby, houslista plzeňské folk-countryové kapely Lignit, které šéfuje můj bývalý spoluosadník Pedro. Mimo jiné jsem jim také napsal pár textů, autor hudby byl vždy Pedro... už jsme to spolu předtím dělali v S.T.O.Stetson...

Ale i následující černá oznámení byla zdrcující. Hned za dva dny (6.6. 2018) přišla až z dalekého Egypta nečekaně krutá zpráva o úmrtí Karla Činatla – Číny z T.O. Silver star (Plzeň)

....a v pátek 15.6. 2018, devět dní na to, zemřel další plzeňský trampíř Karel Čepička – Čárlí z T.O. Černá kočka. Uvedená úmrtí byla o to bolestnější, že všichni tito kamarádi byli relativně nízkého věku. Věnujme jim prosím tichou vzpomínku.

Čára

STALO SE NA OSADÁCH... a jinde

5.5. Na schovanke zahořel Májový oheň k 45. výročí T.O. Durango

6.5. Na choltickém zámku skončila měsíční výstava věnovaná trampské historii

10.5. V galerii Nahoře odehráli Nezmaři koncert ke svému 40. výročí

12.5. Do údolí U dvou smrků na Šumavě pod Kašperkem pozvala T.O. Mawies pardy na Kamarádský oheň

41 výročák uspořádala T.O. Lesy, bažiny a močály jako vždy pod Stříbrnou horou u Lhenic

15.5. V pražském Dlabačově , v hotelu Orea Pyramida proběhl velký hudební svátek , hvězdně obsazený festival špičkových, převážně bluegrassových amerických muzikantů (Sierra Hull – nejlepší mandolinistka světa, Rob Ickes – jeden z nejlepších dobristů na světě a držitel mnoha ocenění, Trey Hensley – skvělý kytarista a neuvěřitelný zpěvák, Peter Rowan – bluegrassová legenda, Greg Cahill – zakladatel a banjista kapely The Special Consensus, Radim Zenkl – jeden z nejlepších světových mandolinistů, Martino Coppo – mandolinista a zpěvák kapely Red Wine, Ned Luberecki – jeden z nejlepších světových banjistů...). Svou svatbu tu oslavili Iva Loukotová – Čapková a Rost'a Čapek – mladej Krist'ák, jehož knížku (anoncovanou i v Jižanu) jste mohli dostat jako dárek ke vstupence. Pokud se o interpretech chcete dozvědět něco navíc, pak hledejte na

<http://www.capekinstruments.com/index.php?file=onas&udalost=201805>

sleziny SOČB se změnilly z druhé středy v měsíci na druhé úterý a i to muselo být posunuto kvůli státnímu svátku tento den

17.5. Jako host vystoupili v pořadu Zmrzlého dřevorubce Barchini

19.5. T.O. Ell Torro oslavila 70 let svého trvání

Zaběhlou akci už i Trampské Pikovice. I letos jste si tu mohli poslechnout takové stálice jakými jsou třeba Jitka Vrbová, Scarabeus, Kamarádi Staré řeky, Nové struny, Lístek, Taxmeni, Nezmaři, poutníci... ale taky si třeba zajezdit na lodích s babičkou Mary apod.

Rozezpívána byla i Modrá kotva – tam už se za ty roky vyselektovala fakt výborná parta starých bardů a to nejen ze západu, ale i odjinud z Čech, které v nemalém počtu dopují kamarádi z Kanady, USA, Německa, Švýcarska... a hlavně se tu schází uznávání muzikanti, takže je o víkendovou zábavu vždy bohatě postaráno. Letos tomu trochu na kráse ubral večerní a noční déšť, ale Kotváci na to byli dobře připraveni . Béd'a už má na chatě mokrou i suchou variantu nejméně pro 50 kamarádů (on sám by jistě řekl, že pro 90). Louka byla vzorně posekaná, takže ani se stany nebyly problémy, no prostě UMÍ!

http://chararanch.rajce.idnes.cz/56.slezina_na_T.O.Modra_Kotva_Buben/

T.O. Orlicí uspořádali ve Chvaleticích svůj 27. výroční oheň

3. ročník posezení při trampských, folk i country písničkách nazvaný Zaprášené kytary se doslova „odehrál“ v Citově

26.5. Společenství trampských osad Prácheňska (T.O. Úplňku, Daltoni, Černý sup, Klášter a Poustevník) uspořádalo Kamarádský oheň na známém fleku pod hrází rybníka Skaličný nedaleko Čížové na Písecku

ve stejném termínu probíhal i vzpomínkový oheň na T.O. Jižní stopa

http://bubakcb.rajce.idnes.cz/T.O.Jizni_Stopa_Nahoda_smutcni_ohen_25.5.-27.5.2018/

i T.O. Kanadský vlk si ke svému potlachu vybrali toto datum

http://tssalas.rajce.idnes.cz/208_-_26.5._T.O.S._Kanadsky_Vlk/

tóny trampských písní se jako vždy nesly při festivalu v Horním Jelení
lesy České Kanady hostily účastníky letošního ročníku Trapsavce
27.5. V 83 letech zemřel kamarád Josef Pfeffer – Bendžo z brněnské T.O. Tornádo

2.6. V Račickém kempu na Berounce vzplál 25. výroční oheň T.O. Supové
<http://tssalas.rajce.idnes.cz/209 - 2.6. T.O.Supove/>

Soutěž o Yukonského slavíka byla jednou z mnoha při dětském dnu pořádaném T.O. Yukon nedaleko Kosova

Při Dětském dni se mohli vyřádit i malí kamarádi na kempu T.O. Jižní řeka

Pod vrcholem Čechům posvátné hory slavila 28 let od svého založení T.O. Praotce Čecha

K půlstoletí trvání přijely gratulovat houfy kamarádů osadě Modrý kaňon na „Pelech“ Černé perly u Milína

30. výroční oheň uspořádala T.O. Hranostaj

8.6. Sobota byla hlavním dnem 55. výročního potlachu T.O. Měsíc na kempu Orion u Bechyně

https://jjakubcova.rajce.idnes.cz/T.O. Mesic 55. vyroci 8.-10.6.2018/?utm_source=notification&utm_medium=email&utm_campaign=album-created

nedaleko Chrudimi proběhl na campu Horka – jež má svůj název zřejmě podle stejnojmenného kopce – 23 oheň. Chajda je postavená na Mravenčím kopci (a věřte, že ten je jich fakt plnej), ale na této osadě je vždy skvělá pohoda, stejně jako třeba v blízkých Prosetínských lomech. A počasí? Tropické vedro, tropický přívalák....

<https://www.youtube.com/watch?v=DYpoSicmFU0&feature=youtu.be>

12.6. Již po třiaosmdesáté se sešli kamarádi z SOČB v Besedě na setkání s trampskou písničkou

14.6. V Bicanově pořadu Písně zmrzlého dřevorubce hostoval v kabaretu U Váňů Jirka Krška

15.6. K 50 letům Roverského muzicírování byl uspořádán koncert se stejným názvem jako tam pokřtěné CD – Od ohňů na prkna a zpět. Kromě hlavních protagonistů rozdávali svými písničkami dobrou náladu i Béd'a Šedifka a Karabina. To vše v kulturáku Omega v Brně – Husovicích

Do psího nebe se zaběhla naše osadní psice Sára... stačil k tomu jeden blázen za volantem

16.6. Pár dní před slunovratem uspořádala v bývalém lomu T.O. Yukon tradiční, již 12. Fest'ák. Místo původně avizovaného Pacifiku jste si mohli poslechnout Zelenáče, Chrupu, Rejdaře a písničkářku Elišku Kotlinovou s jejími Votvíráky

7. výroční oheň vzplál u T.O. Kůrovci

V údolí Kocáby pak zahořel slavnostní oheň k 85. výročí T.O. Ascalona

Netolice uspořádaly další ročník Memoriálu Tonyho Hořínka. Na minifestivalu zahráli před jeho rodným domem Vojta Kid'ák Tomáško, Bratři Türkové, Lakomá Barka, Johnovi a Dáša Lasáková, Vladimír a Alžběta Sulkovi, Jiří Bak Sládek, Hlučej pes a 60-ky s J. Matějů

23.6. 100 let trampingu slavila Ztracenka u Mravenčí skály

Ve stejný den se odehrával 17. křesťanský trampský potlach na Košarisku

29.6. se začalo odvíjet dění na Portě v Řevnici. Bližší informace v příštím čísle.

V letohrádku Kinských v Praze byla slavnostně otevřena výstava ke 100 let trvání trampingu. Máte čas – potrvá až do 1.4. 2020... ale stejně si to nenechte ujít. Exponátky budou také průběžně obměňovány

30.6. A když už jsme u toho muzejního dění, tak v Jílovém jste mohli být na IV. Muzejním potlachu

42. ročník nohejbalu borců nad 40 let se kopal na Yukonu a zároveň s ním probíhal 23. ročník Memoriálu V. Šustera

Kopání do kožený meruny jste si mohli užít i nedaleko Olešnice u Trhových Svinů, kde 14. ročník nohejbalu pořádala T.O. Suchá olše

A CO BUDE, KAM VYRAZIT?

7.7. Další nohejbalový turnaj bude opět probíhat na Yukonu

7. výročí pořádá T.K. Duha v Žernovníku u Černé hory

14.7. A opět na Yukon. Tentokrát můžete pinkat volejbal

Country minifestival Potlach na zámku Vrbičany. Hrají Nawostro, Gladly S.W.. Karavana... od 13.00

U Svahové zahoří 1. výroční oheň

21.7. Na Rechlich si to v nohejbalu rozdají veteráni

4.8. 3. ročník Memoriálu Vládi Caháka ve volejbalu proběhne v Údolí kamarádů na Stropnici

18.8. V nohejbalu si to pak na Stropnici můžete ještě rozdat na Sokolím hnízdě

25.8. Závěr léta na Yukonu bude patřit dětskému sportovnímu dni

53. výroční oheň připravují na Smutné kamarádi z Černého bizona

4. Sportovní hry pořádá Zlatá lebka na Eskulapu na Malši